

Att som lärare lära sig

Jag heter Daniel Mwangi Mwaniki, kommer från den lilla staden Tala i Kenya, är 31 år gammal och lärare till yrket.

2008-08-12

Eftersom jag inte hittade något arbete hemma, kom jag till Almeria i Sydspanien. Min fru och min nio månader gamla dotter Stefanie bor fortfarande hos mina föräldrar och fem syskon i Tala. Mina föräldrar driver en liten livsmedelsbutik.

Det jag först tänker berätta, är för oss kenyaner egentligen inget särskilt, men kanske för européer. I min hemtrakt skulle jag nämligen aldrig nämnt, att jag som barn måste gå några kilometer till fots till grundskolan, för så var det i regel. Något annat var det ju, att jag senare hade stor tur och kunde besöka ett ansett protestantiskt internat i vår huvudstad Nairobi.

Också den första resan dit var något alldeles speciellt för mig. Jag åkte i en ”Matatu”. Det är stora sammeltaxibilar, som egentligen alltid är överfulla – med människor, djur och bagage. Matatus tar sig långsamt fram, eftersom de stannar i varenda liten by, och uppehållen med avstigning, långa samtal och åter påstigning tar sin tid. Jämfört med mina medresenärer var mitt bagage litet: en resväska, en väska med böcker – och en yllefilt. Nairobi ligger nämligen ganska högt, och

kyla har jag aldrig tyckt särskilt mycket om.

Lärare vid en lantbruksskola

I det soliga Andalusien är min fina, brokiga yllefilt överflödig. Jag undervisar i informatik på landet utanför Almeria vid lantbruksskolan Campomar. Den tillhör en rad skolor, som drivs och leds av medlemmar och vänner i Opus Dei. Förutom i Spanien finns sådana skolor även i några andra länder.

Grundkonceptet för dessa lantbruksskolor går tillbaka till sankt Josemaría Escrivá. När det spanska utbildningssystemet fortfarande var outvecklat, så har jag i alla fall fått höra, tillhörde det en av hans särskilda hjärtefrågor, att bildning, kultur och samhällsutveckling också skulle nå befolkningen på landet. Naturligtvis menades också med det en grundlig utbildning i tron. Var och en skulle med sitt arbete bidra till att

bygga upp ett bättre samhälle, även människorna på landet.

Genom att jag hamnat just på denna skola, har jag också fått denna stora chans. Med andra ord: Jag är en lärare, som lär sig mycket på sin skola. Det viktigaste för mig är naturligtvis, att jag utifrån Almeria kan understödja min familj i Kenya. Min lön räcker till och med till att bidra till mina yngre syskons studier. Men det är inte bara detta. Jag är helt enkelt glad över, att jag med min undervisning – naturligtvis i det lilla – kan bidra till utveckling och framsteg i en lantlig region.

Deltagande i solidaritetsaktionen Harambee

En fin upptäckt, som jag gjort här, är solidaritetsaktionen Hambee. Den uppstod 2002 i samband med helgonförklaringen av Josemaría Escrivá. Det började med allmosorna, som deltagarna i samband med

festligheterna vid
helgonförklaringen, skänkte, och
sedan dess söks ytterligare bidrag
och stöd för att användas för
utbildnings- och
fortbildningsändamål i Afrika.

Denna möjlighet har naturligtvis
gripit mig: att utifrån Europa
engagera sig för människornas
andliga och materiella väl i Afrika.
Inom ramen för mina möjligheter
deltar jag i det arbetet. Jag skulle
vilja bidra till, att särskilt mina
landsmän i Kenya ska få det bättre
och inte som jag behöva lämna sitt
land för att hitta arbete och utkomst
för sin familj. Jag förtröstar på den
helige Josemarías förbön, förnimmer
hans hjälp och hoppas, att jag åter
snart får leva tillsammans med min
familj i Tala.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/att-som-larare-lara-sig/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/att-som-larare-lara-sig/)
(2025-08-15)